

„Ani nevím. Prostě přišli spolu, starej spíš nakupoval a mladej čuměl. Musel by ses zeptat Bartoše, co spolu mají.“

„A dnes? Proč tak vyváděl?“

„Přišel, motal se mezi regálama, občas vzal něco do ruky, ale když zjistil, že na něj koukám, tak to zase vrátil. Akorát že to pokaždý položil, kam ho napadlo. Když to udělal už asi popátý, tak jsem ho napomenula. Začal se šklebit a mít blbý poznámky, no a pak vytáhnul tu černou pistoli. Začal hulákat něco o zkáze světa, já se zatím klepala za kasou a přemýšlela, jestli mám volat policajty nebo ho radši nedráždit. Potom namířil na zeď, já už si radši zacpala uši, ale nakonec to jen fluslo a vylítla kulička.“

„Ach jo...“

„Vypadalo to, že chce vystřelit ještě do stropu, potom začal mířit na různý zboží, ale nakonec se sebral a vypadl. Ve dveřích se minul s Matějem Kubinou, ale toho jsem vyhnala, že se potřebuju uklidnit.“

„Matěje jsem před chvílí potkal,“ odvětil Arno. „Řekl mi, že se tu něco dělo, tak jsem se přišel zeptat.“

„Já myslela, že jdeš nakupovat.“

„To jsem samozřejmě chtěl. Poslyš, nechceš přece jen zavolat hlídku? Čistě ať je o tomhle nějaký záznam, kdyby se to třeba někdy opakovalo. Ne že bych ti to přál.“

Už potřetí během chvíle pokrčila Dana rameny. Vypadalo to, že by na ten nepříjemný zážitek nejradši zapomněla.

„Nevím, jak by se jim líbilo, táhnout se sem bůhví odkud kvůli ničemu. Snad už bude klid.“

„Jen aby.“

Vyrušilo je drnčení dveří, které se někdo snažil otevřít. Arno se podíval na Danu, ta jen unaveně zatřásla hlavou a poté se natáhla ke klíči. Nemůže mít přece zavřeno celý den a nikdo jiný ji za kasou nevystřídá.

Dovnitř vešly dvě starší ženy s taškami na kolečkách.

„Co tady spolu kujete? Jestli rušíme, tak pardón!“ začaly se naoko omlouvat.

Dana Arnovi gestem naznačila, ať se před nimi o incidentu nezmiňuje. Ty dvě by ji svými otázkami ugrilovaly a samozřejmě by všechno ještě nafoukly a roznesly po vesnici. Namísto dvou zvědavých bab by jich pak mohla čekat plný obchod.

Arno odvedl psa ven, přivázal ho k zábradlí a pak se vrátil mezi regály. Mlčky pokládal zboží do košíku a občas přitom koukl na Danu. Krájela salám, zatímco jedna z žen jí něco říkala a druhá přizvukovala. Když pak přišel někdo další, vypadalo to, že pondělí nakonec pojede v obvyklých kolejích.

U pokladny Arno zaplatil a Daně přitom řekl, že kdyby ještě k něčemu podobnému došlo, ať to řeší s policií. Anebo ať dá vědět aspoň jemu.

„Já doufám, že to tímhle skončilo, strejdo. Ale díky za péči. Tak ahoj.“

Dál už věc nerozebírali, Arno se rozloučil a pak s batohem na zádech vyšel ven z prodejny. Zastavil se na schůdcích a rozhlédl se po okolí. Ani v parčíku, ani na návsi ale neviděl nic, kvůli čemu by se měl znepokojovat. Dokonce i Andy jen tak ležel a jeho předchozí ostražitost a nervozita jako by se rozplynuly. Odvázal ho, vydali se mezi břízy a o několik chvil později se dostali do své ulice.

„Uděláme si kafe, pse?“

Arno začal v posledních měsících v životosprávě trochu hřešit. Už nepil jen jednu kávu týdně, ale dopřál si ji obden. Ve srovnání s lety v policejní službě, kdy si s prvním šálkem k snídani rovnou zapálil cigaretu a během dne totéž ještě několikrát zopakoval, žil teď i přesto vzorně. Cigarety dávno zrušil, ale kávé neodolal. Ovšem nepřeháněl to s ní, protože už jednou měl namále. Byl by nerad, kdyby ho doktoři museli zase zachraňovat.